

Proloog

Johnny Casey tabas äge kõhahoog – leivatükk läks kurku. Kuid vestlus pika söögilaua taga jätkus. Imetore. Ta võib oma neljakümne üheksandal sünnipäeval surra, päriselt ka *surra*, ja kas ta vennad, nende abikaasad, ja *oma* naine Jessie või mõni ta lastest üldse märkakski seda?

Jessie oli ta suurim lootus, kuid naine oli parasjagu kõõgis järjekordset peent rooga ette valmistamas. Mees sai vaid loota, et selle söömiseni elus püsib.

Veelonksust polnud abi. Mööda ta nägu sirisesid alla pisarad ja *viimaks* küsis ta noorem vend Ed: „On sinuga ikka kõik korras?“

Johnny tõrjus meheliku viiepega ta muret. „Leivatükk. Läks kurku.“

„Ma juba mõtlesin korraks, et sa hakkad lämbuma,“ tähendas Ferdia.

No ja miks sa siis midagi ei öelnud, sa kasutu tolvana? Kakskümmend kaks aastat vana ja muretseb pigem Süüria pagulaste kui oma hinge heitva kasuisa pärast!

„Omaenese sünnipäeval surra,“ kraaksatas Johnny, „see oleks päris nõme.“

„Sa poleks surnud,“ ütles Ferdia. „Keegi meist oleks su peal Heimlichi võtet katsetanud.“

Keegi oleks kõigepealt pidanud märkama, et ma olen suremas.

„Tahate teada, mis äsja juhtus?“ küsis Ed. „Härra Heimlichi endaga? Mehega, kes Heimlichi võtte leiutas? Tal avanes viimaks, kaheksakümne seitsme aastasena, võimalus seda reaalselt kellegi peal kasutada.“

„Ja kas see toimis? Kas ta päästis selle inimese?“ Küsija oli Liam, Casey vendadest noorim, ta istus päris laua otsas. „Päris piinlik, kui see inimene oleks tal kätte ära surnud.“

Johnny mõtles endamisi, et Liamil oli kalduvus igas olukorras midagi sarkastilist öelda. No te vaid vaadake teda selles muretult lodevas poosis, mis Johnny hambad valutama pani, tooli seljatoele naaldumas. Neljakümne

ühe aastane Liam kulges endiselt läbi elu üksnes hea välimuse ja ärplemise najal.

Ta ajas oma surfarisoengu ja pooleldi lahti nõõbitud kortsunud sär-giga lihtsalt marru.

„Nagu see härra Segway,“ tähendas Ferdia. „Leiutas Segway tõuke-ratta, väitis, et see on täiesti turvaline, ja sai siis sellega sõites surma.“

„Kui nüüd aus olla,“ ütles Ed, „siis väitis ta vaid seda, et tema sõidu-riistaga ei ole võimalik kukkuda.“

„Aga mis siis juhtus?“ tundis Johnny vastu tahtmist huvi.

„Ta sõitis kogemata üle kaljuserva alla.“

„Oh issand.“ Liami naine Nell kukkus itsitama nagu segane. „Hakkas ise oma loodud kuvandit uskuma? Umbes nii, et kui need rattad on väidetavalt võrdlemisi turvalised, siis peab see tähendama, et need on lollikindlad?“

„Tõmbas end omaenese kamaga pilve,“ ütles Ferdia.

„Sina ju tead täpselt, millest sa räägid.“ Liam heitis vennapojale tige-da pilgu.

Ferdia vastas samaga.

Niisiis on need kaks jälle omavahel vaenujalal? Mis siis seekord põh-juseks on?

Eks ta küsib Jessie käest. Naine hoidis end erinevate Casey pere liitude ja vimmapidamistega kursis – see andis ta elule sisu. Kus ta üldse oli? Ahaa, seal ta tuligi. Kaasas kandikutäis kraami, mis tundus olevat sorbett.

„Maitsemeelte ergutamiseks!“ andis ta teada. „Sidrun ja viin.“

„Aga meie?“ piiksatas Bridey. Tüdruk oli kaheteistaastane ja käitus nagu oma viie noorema nõo ametiühinguesindaja. Ta pidas nende õiguste üle kirglikult vahti. „Meie ju *ei tohi* viina tarbida, me oleme selleks *liiga* noored.“

„Sellega on arvestatud,“ teatas Jessie.

Muidugi on, mõtles Johnny. Seda tuli tunnistada, et naine oli alati olukorra kõrgusel.

„Teie omad on üksnes sidruniga.“

Mõnikord ei taibanud Johnny, kuidas Jessie selle kõigega toime tuli. Ehkki Bridey oli mehe esiklaps, pidas ta teinekord tüdrukut väljakannatamatuks.

Bridey andis noorematele lastele karmi korralduse viivitamatult sorbetti söömast lakata, kui see peaks „miskitmoodi imelikult mekkima“.

Ta kasutas tõepoolest neid sõnu. „Lakata“. Ja „viivitamatult“.

Just sellistel hetkedel küsis Johnny Casey endalt, kas laste kallitesse koolidesse saatmine ikka on arukas. Seal loodi *koletisi*.

Jessie võttis oma koha laua otsas taas sisse. „Kas kõik on hästi?“ küsis ta.

Vastuseks kostsid reipad jaatused, sest just niimoodi asjad Jessie maa-ilmas kulgesid.

Kui lärm oli mõnevõrra vaibunud, teatas Edi naine Cara: „Ma pean ütleva, et olen igavusest suuremas.“

Järgnesid heatahtlikud naeruturtsatused ja keegi pobises: „Naljanina.“

„Ma ei tee nalja.“

Mitu pead kerkis jõnksatades sorbети kohalt. Vestlus lakkas täielikult.

„No ausalt, *sorbett*?“ küsis Cara. „Mitu käiku me peame veel välja kannatama? Kas poleks saanud lihtsalt pitsat tellida?“

Heakene küll, Caral oli paar probleemi. Pehmelt öeldes. Aga ta oli malbeke, üks kenamaid inimesi, keda Johnny tundis. Mehe pilk otsis Edi: oma naise ohjes hoidmine oli tema ülesanne. Kui see muidugi polnud seksistlik lähenemine, ja ta pidi tunnistama, et oli küll.

Aga Edi näolt vaatas vastu juhm mõistmatus. „Mida põrgut?“ küsis ta. „Jessie, palun vabandust!“

Jessie oli šokist tumm.

Johnny, kes püüdis asju jälle rajale suunata, lasi käiku muretu tooni. „No ole nüüd, Cara. Pärast kogu seda vaeva, mida Jessie on pidanud nägema ...“

„Aga ta pole ju midagi teinud! Seda tegid toitlustajad.“

„*Mis mõttes* toitlustajad?“ tundis mitu häält huvi.

„Ta kasutab sellistel üritustel *alati* toitlustajaid.“

Jessie ei kasutaks elu seeski toitlustajaid. Toidu valmistamine on tema teema.

Lauas võttis maad šokeeritud ärevust väljendav meeleolu.

„Kui palju sa joonud oled?“ küsis Ed Cara käest.

„Ma pole üldse joonud,“ vastas naine. „Sest ma sain selle obaduse ...“

„... vastu pead!“ lõpetas Ed ta lause ja kergendust ta hääles oli lausa kuulda. „Ta sai enne matsu vastu pead. Poesilt kukkus alla ja otse talle ...“

„See ei juhtunud niimoodi ...“

„Me arvasime, et temaga on kõik korras ...“

„Sina *tabtsid*, et minuga oleks kõik korras,“ ütles Cara. „Mina teadsin, et nii see pole.“

„Sa peaksid ju traumapunkti minema!“ Jessie ponnistas kõigest väest, et oma enamasti vaikimisi rakenduvat hoolitsevat ja kamandavat olemust taas käima tõmmata. „Sul on ilmselgelt peapõrutus. Hakka kohe minema, miks sa üleüldse veel siin oled?“

„Sellepärast, et Edil on vaja Johnny käest raha laenata,“ ütles Cara.

„Mis raha?“ küsis Jessie silmapilk.

„Sellelt teiselt pangakontolt,“ vastas Cara. Ja siis: „Oh issand. Ma poleks tohtinud seda öelda.“

„Mis teiselt pangakontolt?“ küsis Jessie. „Mida laenata?“

„Cara, haiglasse, silmapilk.“ Ed tõusis.

„Johnny?“ Jessie pilk kohtus tema omaga.

Mees teadis, kuidas asjad käivad: naine jätab hetkel teema sinnapaika, kuid hiljem läheb hullemaks jamaks. Kuid temagi arsenalis oli midagi varuks. „Jessie, mis toitlustajad?“

Ferdia heitis ootamatult Johnnyle tigea pilgu ja ütles vihaselt: „Sa kavatsed temaga tõepoolest sellest praegu rääkida?“

„Mul on õigus teada.“

Ferdia vakatas. Toon, millega ta oma kasuisa poole pöördus, kandis väga erinevaid vihjeid. „Sinul? Sinul ei ole millekski õigust.“

Kartus hakkas Johnny sisikonnas vingerdama nagu hunnik angerjaid.

Kõigi pilgud olid endiselt Jessie peal: kas Supernaine kasutas tõepoolest toitlustajaid?

„Me ei peaks selliste olukordadega kokku puutuma,“ ütles Bridey summutatult, „me oleme lapsed. See on täiesti kohatu.“

Kollektiivse pilgu poolt vastu seinä surutud Jessie silmad vilasid sinna-tänna. Ta tundus olevat paanikas. „Jah, olgu siis, jah!“ Naise hääled olid meeletult. „Mõnikord. Mis siis?“

„Ja sel päeval saigi mu lapsepõlv otsa,“ pobises Bridey.

„Kuidas sa seda teadsid?“ küsis Liam Cara käest.

„Ma tegin kunagi Jessie raamatupidamist,“ vastas Cara. „Iga kord, kui me pidime välja kannatama järjekordse lõputu õhtusöögi, ilmus välja arve firmalt Cookbook Café. Ei pea olema raketiteadlane, et ...“

„Mul on viis last vanuses kaheksa kuni kakskümmend kaks aastat!“ karjatas Jessie. „Ma juhin firmat, päevas on ainult kakskümmend neli tundi, ja sind, Johnny, ei ole kunagi kodus ja ...“

Cara tõusis. „Ma lähen parem haiglasse,“ ütles ta. „Enne kui ma teie kõigiga tülli lähen. Lähme, Ed.“

„Hei, Cara, kas mu uus soeng meeldib sulle *päriselt*?“ katkestas teda kaheksateistkümneaastane Saoirse.

„Oh, kullake, ära hakka!“ ütles Cara. „Sa ju tead, et ma armastan sind.“

„See tähendab, et see on jube?“

„Sul on selle tukaga kuunägu.“

See muutis ta näo kuusarnaseks! Cara vastus oli kümnesse. Aga sellegipoolest ei öelda teismelisele tüdrukule selliseid asju.

Cara paistis Saoirse ahastavat ilmet nähes end kohutavalt halvasti tundvat. „Anna andeks, Saoirse. Aga küll see kasvab välja. Lähme, Ed.“

„Üks asi veel.“ Liami silmad olid pilukil. „Kas sa arvasid *päriselt*, et see massaaž, mida ma sulle tegin, oli ... Mis sõna sa kasutasidki?“

„Tõeline unelm“? Ei. See oli jube. Unusta igasugune mõte massöörikarjäärist. Sa oled *kohutav*.“

„Hei!“ Nell sööstis oma abikaasat kaitsma. „Ta annab endast parima.“

„Miks *sina* teda üldse haibid?“ küsis Cara.

Liamil tuli korraga elu sisse. Ta haistis verd. „Miks ei peaks tema mind toetama? Ütle meile, Cara, lase käia, ütle.“

„Cara, ei.“ Nelli hääl oli terav.

„Ütle mulle,“ kamandas Liam.

„Ära ütle!“ nõudis Nell. „Cara, see tuleb ka sulle endale kahjuks.“

„Ütle mulle.“ Liami hääletoon oli tungiv.

Ja kuna Caral oli peapõrutus, ta oli omadega sassis ja miski ei läinud talle enam korda, ladus ta kõik lagedale.

Kuus kuud varem

APRILL

Lihavõtted Kerrys

Esimene peatükk

Cara sisetelefon helises veidi enne kella seitset hommikul.

Helistajaks oli uksehoidja Oleksandr. „Idikas jõudis kohale. Saabub kolme minuti pärast.“

Cara pöördus oma õpilase poole. „Vihaan, läheb lahti.“ Ta sikutas veel kord seelikut ja libistas käega üle juuksekrunni. „Pea meeles ...“

„Olen sinu vari. Naeratan kogu aeg. Ei ütle midagi.“

„Ükskõik, millega ta ka lagedale ei tule, ära oma jahmatust välja näita.“

„Ma olen selle pärast *täiega* evelil. Ma loodan, et ta on jälestusväärne.“

„Lõpeta.“ Kõigepealt Oleksandri lugupidamatu käitumine, nüüd Vihaan. Selles ametis poleks tohtinud sellistele asjadele isegi *mõelda*.

Cara, Vihaan kõrval, võttis koha lilledega täidetud fuajees näoga väliskukse poole seistes sisse. Ta manas näole oma kõige soojema naeratuse ja astus sammukese ettepoole. „Tere tulemast tagasi Ardglassi, härra Fay.“ Ta tervitus oli siiras: naine armastas hotelli. „Mina olen Cara Casey ja see on mu assistent Vihaan ...“

„Mind ei huvita, mis teie nimi on, lihtsalt juhatage mind mu tuppa.“

„Muidugi mõista, härra.“

„Laske mu kotid üles saata. Kohe. Mitte viieteistkümne minuti pärast. Nagu ma ütlesin, *kobe*.“

Cara läkitas jooksupoiss Anto suunas tungiva pilgu. *Liiguta juba, mine, mine*. „Lift on siinpool, härra Fay.“

Liftis küsis Cara teadlikult leebet hääletooni kasutades: „Kuidas tänahommikune reis möödus?“

„See oli pikk. Kuradima tüütu.“

„Kust te ...“

„Lõpetage. Rääkimine.“

Sviidi ukse elektrooniline lukk töötas tõrgeteta. Ardglassi võtme-kaardiga polnud kunagi probleeme, kuid samas ei saanud välistada sigaduse seaduse rakendumist just sel päeval.

„Tere tulemast tagasi McCafferty sviiti,“ ütles Cara.

See kolmanda korruse sviit oli Ardglassi viiekümne ühe toa seas ta lemmik: kõrgetest lükandakendest avanes vaade üle Fitzwilliami väljaku lopsakate puude, algupärased George'i-aegsed võlvlaed, põrandakütte ja lõvikäppadel vanniga vannituba ...

„Siin on teie pagas!“ Anto paiskus koos käruga uksest sisse.

„Parim hotell Dublinis,“ tähendas härra Fay sarkastiliselt.

Ent see *oligi* parim: parim voodipesu, parim toit, parim spaa. Kuid kõigist teistest majutusasutustest kõrgemale tõstis hotelli multikultuurse personali pakutav teenindus: intuiitiivne ja tõrgeteta, viisakas, ent samas pingevaba. Igäühes, alates ühtainukest imelist ööd veetvatest kõhna rahakotiga mesinädalistest kuni ropprikaste luksushotellide tavaasukateni, tekitati tunne, et ta on eriline.

„Kuhu ma peaksin teie pagasi panema, härra Fay?“ küsis Anto.

„Äkki lihtsalt pistad endale perse?“

„See ei mahuks sinna, härra.“ Anto leivanumbriks oli ninakas Dublini huumor.

„Tema omasse küll mahuks.“ Billy Fay osutas Cara suunas. Aga hetkeks, mil torge kohale jõudis, oli naine selle tekitatud valu juba taha-plainile tõrjunud – enne kui ta midagi tundagi jõudis.

Anto hiivas kohvrid kiirustades pagasiriiulile ja tegi siis minekut.

Cara manas näole värske naeratuse. „Te küll olete siin varem peatunud, aga ehk soovite siiski, et ma teie mälu toa osas värskendaksin?“

„Käi lihtsalt välja, paks mõrd.“

Vihaan ahmis õhku.

Cara võtab ta hiljem sel teemal ette.

„Kas ma saan lasta midagi üles saata, härra Fay? Kohvi? Teed ...“

„Nagu ma ütlesin, käi välja ja võta oma tilluke Isise sülekoer endaga kaasa.“

„Muidugi mõista, härra.“

Nad lahkusid ruumist ja suundusid tagatrepi poole.

„Võeh. Ling ei pannudki mööda. Ta on tõepoolest *täiesti kohutav*,” pomises Vihaan.

„Ta on umbes kaheksateist tundi teel olnud. Ta on väsinud.“

„Ta ajas Lingi viimasel korral nutma. Sellepärast sa nii varakult tulidki, eks? Sina oled ainus, kes temaga hakkama saab. Ja mida ta selle Isise all silmas pidas? Ma olen *hindu*.“

„Vihaan, kullake, ei. Ära lase sel endale mõjuda.“

„Ja veel üks asi! Sa ei ole paks!“

Nende pilgud kohtusid ootamatus lõbususehoos. „Aga,” jätkas mees, „sa *oled* ...“

Cara üritas kätt ta suule suruda. Mees rabeles eemale, mõlemal käis pea pingelanguse järel ringi. Nad jõudsid endiselt naerdes fuajeesse administraatorilaua juurde.

„Kas oli väga hull?“ küsis Madelyn.

„Oo jaa. Mina kuulun Isisesse ja ...“

„... mina olen paks mõrd.“

Nad vaatasid salamisi ringi, veendudes, et ühtki külalist pole silma piiril, ja naersid end ülejäänud stressist vabaks.

„No nii,” katkestas neid Madelyn. „Konkursivõitjad, härra ja proua Roberts, saabuvad kell üks. Millisesse tuppa nad on paigutatud?“

„Pole päris kindel,” vastas Cara. „Siis oskan öelda, kui olen neid näinud.“

Aeg-ajalt võitis üks õnnelik paar raadisaatesse helistades paar ööd Ardglassis. Enamasti oli tegu inimestega, kes seda hotelli endale muidu lubada poleks saanud. Cara ja ta meeskond olid nende pärast iga kord väga elevil: nad soovisid, et võitjad saaksid kogeda hotelli kogu selle imelisesuses.

„Mida me nende kohta teame?“

Nad viisid alati ühismeediat kasutades taktitundeliselt läbi oodatavate külaliste taustauuringu, soovides vältida igasugu apsakaid, näiteks endisele alkohoolikule saabumiskingiks šampanjapudeli sattumist.

„Suurt ei midagi. Abielupaar. Paula ja Dave Roberts. Neljakümnnendates. Pärit Laoisi krahvkonna väikelinnast. Paistab sedamoodi, et neil on kaks teismelist last.“ Mõned võitjad olid *täiega* katusekorterite kandidaadid.

Teised, kes viietärnihotelliga harjunud polnud, tundsid end vabamalt tavalises toas. Kuid Cara ei teadnud enne nendega kohtumist kunagi täie kindlusega, kumma variandi kasuks otsustada.

Teine peatükk

Sada kaheksakümmend kilomeetrit eemal, Lough Leini hotellis Kerry krahvkonnas, luges Nell minibaari kiletatud hinnakirja. „Seitse eurot ölle eest? Coca-Cola purk kolm eurot?“ Ta jäi jahmunult vait. „Nad teevad meie kulul nalja. Viimase ringristmiku kõrval oli Lidl, me võime kõik sealt osta ja palju odavamalt läbi ajada.“

Liam kehitas õlgu. „Pole vajadust. Võta, mida tahad. Jessie maksab.“
„See asi ei meeldi mulle.“

„Kuule, arvestades seda, kui palju meie tuba, tegelikult kõik toad kokku maksma lähevad, on baariarve tühine. Isegi sinu oma. Ja pealegi ei paneks Jessie seda pahaks. Ta ei ole selline.“

Nell mõtles sellele, mitu tuba Jessie oli kinni pannud, ja loendas neid sõrmedel. „Jessie ja Johnny, Cara ja Ed, sina ja mina. Ja siis lapsed: Ferdia ja ... Mis ta sõbra nimi oligi? Barty. Nii, nemad. Saoirse ja Bridey. TJ ja Dilly. Cara ja Edi kaks tükki. Kas sain kõik üles loetud? Mul jääb sõrmedest puudu ...“

„Nii et seitse tuba. Aga ta broneerib need varakult ja saab allahindlust.“

„Neli ööd viietärnihotellis, ülemisel korrusel, järvevaade, lihavõtte-nädalavahetus. Liam, nad peavad rahas suplema.“

„Jessie rügab kõvasti tööd teha. Nad mõlemad rügevad.“ Nad rääkisid sellest liiga palju. See hakkas mehele närvidele käima.

Ta pani ilma suurema huvita teleka mängima ja klõpsis kiiresti läbi kanalid, kus näidati pärastlõunast jutusaadet, eredavärvilist multikat, ragbimatši ja reportaaži okastraadist tara taga vihmast seisvatest ahas-tava ilmega inimestest ... Kaamera keskendus isa kukil istuvale väikesele poisile, kes oli katnud pea vihmavalingu eest kaitsmiseks millegi Tesco

kotti meenutavaga. Liam vajutas silmapilk väljalülitusnuppu, kuid jäi hiljaks, Nell oli seda näinud. „Viskame rõdule pilgu peale,“ ütles Liam kiirustades.

Ta libistas klaasukse lahti ja astus välja. Mehe suureks kergenduseks järgnes Nell talle. Nad naaldusid vaikides rõdupiirdele ja silmitsesid järve tuhmi tumesinist pinda ning sakilisi hallikasrohelisi mägesid selle kaugemal kaldal. Kolm korrust madalamal, hotelli territooriumil, jooksid karjudes ringi lapsed.

„Ilus, mis?“ tähendas Liam. „Igati Instagrami-vääriiline.“

„Haa-haa.“ Nell sirutas käe telefoni järele ja klõpsis kiirustades rea pilte. „Jah, see on vapustav.“

„On sul nüüd hea meel, et sa tulid?“

„Häh! Nagu mul oleks mingit valikut olnud.“

Liam kehitas õlgu. Kui Jessie oma edikte jagas, painutasid inimesed end reeglina nende järgi.

Ta oli Nelliga abiellunud viis kuud tagasi. Alguses oli Jessie neile hingamisruumi jätnud, kuid viimase paari nädala jooksul olid nad saanud kutse mitmele perekondlikule üritusele. Selle nädalavahetuse osas oli avaldatud tublisti survet.

„Ma pole ilmaski nii vankumatu tahtega inimesega kokku puutunud,“ ütles Nell.

„Ega sa isegi just lükata-tõmmata ole. Mina teeksin oma panuse sinu peale,“ ütles Liam ja nägi kergendustundega, kuidas naine naeratas.

Koridori kaugemas otsas avastas Johnny oma pettumuseks, et tema ja Jessie jagasid kahe magamistoaga sviiti oma noorimate tütarde TJ ja Dillyga. Ta oli lootnud, et saab sel nädalavahetusel Jessiega seksida, kartmata laste magamistoast nende poole suunduvat väikeste jalgade müdinat.

Tema ettekujutus vabadusest oli lukustatud uks.

Aga Jessie oli väitnud, et Dilly on veel liiga väike. „Ehk järgmisel aastal, kui ta on kaheksane.“

„Ta saab kaheksa-aastaseks järgmisel kuul. Ja ta on TJ-ga ühes toas. TJ on üheksa täis, ta hoolitseb õe eest.“

„Jäta jutt.“

Kohe saabuski TJ, Dilly sabas. „Emps, ma pakkisin oma kohvri lahti. Paluks aplausi!“

„Sa oled viimase peal. Su isa pole selleni veel jõudnud.“

„Miks ma peaksin,“ küsis Johnny, „kui sina seda minust nii palju paremini teed?“

„Hakka pihta, sa laisk persevest!“ ütles TJ.

Johnny naeris. „Huvitav, kelle käest sa seda kuulnud oled.“

„Ema ikka.“

„Ma tean, kullake. See oli retooriline küsimus.“

„Mida see tähendab?“

„„Retooriline“ tähendab seda, et vastust pole tarvis,“ selgitas Bridey kõrgilt.

Kust *tema* välja oli ilmunud?

„Teie sviidi uks oli lahti,“ teatas Bridey. „Te peaksite tõepoolest hoolisamad olema. Minu asemel võinuks olla kes tahes.“ Tüdruk pöördus TJ ja Dilly poole. „No nii, lapsukesed. Vaatame selle teie toa siis üle.“

Johnny asus oma riideid kappi riputama. „Bridey avastab kindlasti mingi turvaprobleemi. Ta on nagu pind tagumikus.“

„Johnny, ei. Ära ütle selliseid asju, tal on kuulmine nagu nahkhiirel. Pealegi kasvab ta sellest üliagarusest varsti välja, ta on kõigest kaksteist.“

Mees katkestas oma tegevuse. „Sa pakkisid mulle *ülikonna* kaasa? Me pidime ju *lõõgastuma*?“

„Me sööme laupäeval ühes peenes restoranis õhtust.“

„Ma ei taha ülikonda kanda.“

„Keegi ei sunnigi sind seda tegema. See on lihtsalt võimalus, mida võid kasutada.“

Jajah, muidugi. „Olgu, ürituse juht, paluks päevakava.“

„Täna õhtul argine õhtusöök ühes väikeses restoranis, kell pool seitse, meeldivalt varakult. Pärast seda lähevad lapsed kinno ja ülejäänud teevad väikesed dringid. Homme, suurel reedel, on jõudeolekupäev.“

See tähendas lihtsalt seda, et Jessie polnud korraldanud mingeid suurejoonelisi lõuna- või õhtusööke. Matkama sunnitakse teda sellegipoolest. Või Dublinist pärit ja samuti Kerrys viibivate sõpradega kohtuma.

Ja mis mõte sellel oli? Nendega võis koduski igal ajal kokku saada. Nad pidid olema *pubkused*.

„Homme saavad inimesed kasutada toateenindust,“ ütles Jessie. „Süüa fuajeebaaris sooje võileibu või mis iganes neile meeldib.“

„Või isegi Killarneysse friikaid sööma minna?“ küsis Bridey. Ta oli koos TJ ja Dillyga taas tупpa imbunud.

Johnny nägi, et Jessiet see mõte eriti ei vaimustanud. Naisele meeldis, kui kõik paiknesid ühes kohas ja neid oli võimalik mõne minutiga kokku ajada. Kui see oleks tema teha olnud, oleksid nad kõik elektroonilist jala-võru kandnud.

„Ema, isa, kas te ikka teate, et nende aken *käib lahti*? Kas ma tohin teile meelde tuletada, et me oleme kolmandal korrusel.“

„See avaneb vaid viie sentimeetri jagu,“ ütles Jessie. Ta telefon piiksus ja ta võttis selle kätte. „See *ei ole* võimalik!“

„Mis lahti?“

„Ferdia ja Barty jäid rongist maha.“

„Kaks lumehelbekest.“ TJ meenutas hirmutaval kombel oma ema.

„Nad käisid mingil protestiüritusel.“ Jessie vajutas nuppe ja surus siis telefoni vastu kõrva. „Ferdia, mida kuradit?“

„Oh issake.“ Dilly kattis kõrvad kätega.

„Tõsiselt? Kuula mind nüüd – ei! Sul *ei* õnnestu välja vingerdada. Koos õigustega käivad kohustused. See on sinu perekond.“ Ta oli rääkides oma iPadi klõbistanud. „Homme kell 13.00 väljub rong ja see jõuab kell 16.45 Killarneysse. Ole selle peal.“ Ta lõpetas kõne.

Õhk oli tõredust täis.

„Emps, kas tädi Nell võib meiega mängima tulla?“

Jessie tõrjus neid eemale. „Bridey, näita talle, kuidas Liam ja Nelli tупpa helistada.“ Naine istus tema jaoks ebatavalises vaikus, silmselgelt mingeid plaane sepitsedes. „Keegi peab homme need kaks totakat jaamast ära tooma,“ ütles ta. „Mis võib segada ...“

„Mina arvasin, et homme on jõudeolekupäev!“

„Jah, aga ...“ Jessie naeratas mehele süüdlaslikult. „Ma mõtlesin ... Me pole kunagi kaarikuga sõitmas käinud. Dunloe mäekurus.“

„Ei, musi, ei. Seda teevad üksnes Ameerika turistid.“

„See oleks tore.“

„Jessie.“ Mees jättis lahtipakkimise sinnapaika. „Selline häbi tapaks mu.“

„Me looksime mälestusi.“

„Tõsiselt. Ma vajaksin sellisest mälestusest toibumiseks terapeudi abi.“

„Tädi Nell on siin!“ kilkas Dilly koridorist. „Ja tal on roosad juuksed!“

Dilly lohistas oma värskeima tädi sisse. Nelli pikad paksud juuksed olid tõepoolest roosad, küll pastelset, mitte kriiskavat neoontooni.

„Oi, jumaluke, sa näed vapustav välja!“ Jessie kargas püsti. „Mitte üksnes juuksed, lausa tervenisti!“

Nell kandis lohmakaid tumesinised tunkesid, Dr. Martensi saapaid ja pähe suureks lehviks seotud salli – ta nägi välja, nagu oleks parasjagu kuuri võõpamast tulnud. Ja ehk oligi. Tema tööks oli lavakujunduste loomine, niisiis oli Johnnyn raske vahet teha, millised olid naise tööriided ja milline tavarõivastus. Johnny teadis, et Jessie kiitis Nelli välimuse igati heaks. Tema leidis, et Nell lisab neile kui perekonnale „tekstuuri“.

„Täna sind selle kõige ...“ Nell sooritas kohmaka viipe. „Meie toa, selle hotelli eest. Meie Liamiga poleks iialgi saanud endale nii ilusas kohas peatumist lubada.“

„Oi, kullake,“ ütles Jessie. „Võtke aga heaks. Meil kõigil on teie siinoleku üle väga hea meel.“

„Täna.“ Naise nägu värvus punaseks.

„Kas minu juukseid saab ka roosaks värvida?“ küsis Dilly.

„Ilmselt mitte, jänkuke,“ arvas Jessie. „Sul on need liiga tumedad.“

Seitsmeteistkümnenda-aastane Saoirse, kaheteistkümnene Bridey ja üheksane TJ olid nagu Jessie väiksemad koopiad: pikad ja blondid. Noorim laps Dilly, väike sassis pruunide juustega tegelane, oli kahtlemata isasse.

„Oh! Aga sina, emps? Sinu juuksed on heledad. Lase need roosaks värvida!“

„Ma oleksin valmis selle nimel tapma, et kümnendiku võrragi nii lahe välja näha nagu Nell, kuid minu juustes on kemikaale rohkem kui terves Põhja-Koreas kokku. Kui ma veel midagi lisan, siis kukuvad need lihtsalt välja.“

„Rääkimata skandaalist, mis tekiks töö!“, lisas Johnny.

„Jah.“ Naine ohkas. „Oi, Nell! Kuule, oled sa selleks nädalavahetuseks endale mingi spaa-hoolitsuse broneerinud?“

„Ee, ei ...“ Nell niheles. „Ma pole kunagi massaažis käinud.“

„Misasja? Ei! See ei lähe.“

Nell naeratas. „Ma pole kindel, kas see mulle üldse meeldib.“

„Palun, sa pead mõne hoolitsuse võtma. Lase see lihtsalt toa arvele panna. Oh issand.“ Jessie sattus ärevusse. „Neil võivad kõik ajad kinni olla. Me teeme seda kohe. Johnny, helista alla spaasse.“

„Pole vaja,“ ütles Nell. „Palun.“

Pooltel teel telefoni juurde olev Johnny tardus paigale. Kumba naist ta rohkem kartis?

Tema päästjaks osutus TJ. „Kas me siis lähme, või mis?“

„Lähme,“ ütles Nell. Tema, Bridey, TJ ja Dilly kiirustasid sviidist välja.

„Oi, Johnny.“ Jessie oli täiesti rabatud. „Ta pole kunagi massaažis käinud.“

„Ta on kolmekümneaastane. Millenniumilapsuke. Neil pole raha.“

„Ma tean. Ma nagu täiega *tean*. Aga ...“

„Rahune nüüd maha! Sa räägid niimoodi, nagu poleks ta eluski banaani näinud. Anna minna, räägi edasi, mida selle „lõõgastava“ nädalavahetuse programm veel sisaldab!“

„See *tuleb* lõõgastav!“ Naine itsitas. „Jumal, ma olen tõeliselt hullus seisis – kes on enesepiitsutamisega harjunud, selle moraali on raske murda.“